

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У. 5718/13
12.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А., коју заступа пуномоћник Милан Камперелић, адвокат из Београда, ул. Стеријина бр. 14, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења тужене, број: 112-01-16/2012-01 од 30.01.2012. године, у предмету распоређивања на друго радно место, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: 112-01-16/2012-01 од 30.01.2012. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе број: 112-1272/2010-05 од 10.03.2010. године, којим је тужиља, порески службеник у Министарству финансија Републике Србије, Пореске управе, распоређена у Регионални центар, Експозитура ..., на радно место - порески инспектор 2 канцеларијске контроле, у звању порески инспектор II - основна функције, под редним бројем 577 Унутрашњег уређења и систематизације радних места у Министарству финансија Републике Србије - Пореска управа, почев од наредног дана од дана пријема решења (тачка 1. диспозитива решења). Према тачки 2. диспозитива ожалбеног решења, тужилци се одређује VI платна група, први платни разред и висина основног коефицијента за обрачун плате од 3,18, а према тачки 3. диспозитива, тужилци има право на додатак на основну плату у висини од 0,4% за сваку навршену годину рада у радном односу (минули радни рад).

Тужбом поднетом Управном суду дана 12.04.2013. године, преко пуномоћника, тужила оспорава законитост решења туженог органа, јер је овим решењем повређен закон на штету тужиле. Истиче да се првостепени орган у образложењу свог решења није позвао на конкретан пропис на основу којег је тужила распоређена на одговарајуће радно место пореског службеника, нити је навео чињенице и разлоге за своју одлуку. Наиме, првостепени орган наводи одредбе Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС" бр. 79/05...116/08) и одредбе Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02...67/07), које се односе на сва звања пореских службеника, без обзира на степен стручне спреме и услове за распоређивање. Сматра да је погрешно закључивање првостепеног и туженог органа, да је изнето чињенично стање у изјашњењу првостепеног органа, а које се односи на утврђен број provedених радних дана тужиле у периоду од 01.10.2005. године 31.05.2010. године, од утицаја на распоређивање тужиле. Указује да првостепени орган, позивајући се на одредбу члана 134. став 1. Закона о државним службеницима, не наводи валидне чињенице из којих би произашло, да је у конкретном случају, првостепени орган водио рачуна о пословима које је тужила обављала пре распоређивања на предметно радно место. Даље указује у тужби да је тужени орган, позивајући се на наведену одредбу закона у свом решењу, не отклања ове недостатке првостепеног решења, што је био изричити налог из пресуде Управног суда 20 У. 25267/10, у чијем извршењу је донео оспорено решење, већ тужени орган понавља исте наводе из укинутог решења. Истиче да се циљ обезбеђивања ефикасног и квалитетног рада не може постићи тако што се тужила без икаквог посебног разлога распоређује да послове обавља 170 км даље од места становања, одвојено од своје породице. Сматра да је основано позивање тужиле на члан 173. Закона о раду, по којем запослени не може да буде упућен без своје сагласности на друго радно место, ако је оно удаљено више од 50 км од места становања. Ово са разлога што Закон о државним службеницима, за оне односе које није регулисао, предвиђа примену одредаба Закона о раду. Указује да се према одредби члана 169ж Закона о пореском поступку и пореској администрацији, порески службеник може због потребе службе упутити у друго радно место и другу организациону јединицу Пореске управе, удаљену више од 50 км од места његовог пребивалишта, али у року који износи до 6 месеци. Посебно истиче, да осим што је болесна особа, да је чињеница и да је породична особа, удата и мајка малолетног детета, ћерке старости 14 година. Како оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда, нису отклоњени недостаци на које је указано овом пресудом, тужила предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено и првостепено решење и предмет врати на поновни поступак и одлучивање првостепеном органу.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган у извршењу пресуде Управног суда 20 У. 25267/10 од 08.12.2011. године, донео одлуку као у диспозитиву тог решења. Ово са разлога јер је нашао да је првостепени орган решењем

од 10.03.2010. године правилно извршио распоређивање тужиле на основу члана 158. став 5. Унутрашњег уређења и систематизације радних места у Министарству финансија - Пореска управа 08 број: 112-01-1/562-1-2009 од 28.12.2009. године, а полазећи од стручне спреме, радног искуства и оспособљености тужиле, односно да је тужилца ожалбеним решењем распоређена на радно место које одговара радном месту на коме је била распоређена пре ступања на снагу новог Унутрашњег уређења, (Регионални центар Београд, Филијала А Стари Град, Одељење за канцеларијску контролу, Одсек за канцеларијску контролу, на радно место - порески инспектор 2 канцеларијске контроле, у звању порески инспектор II - основна функције), а на предлог директора Регионалног центра Београд. Тужени орган је нашао да је ожалбеним решењем тужилци правилно одређено звање у које је радно место на које је распоређена разврстано, као и да је правилно одређена платна група, платни разред и висина основног коефицијента плате у складу са чланом 5. Правилника о платама и другим примањима запослених у Министарству финансија - Пореска управа ("Службени гласник РС" бр. 88/09), а према звању у које је то радно место разврстано ступањем на снагу Унутрашњег уређења и систематизације радних места у Министарству финансија - Пореска управа. Тужени орган је ценио наводе жалбе којима је тужилца указала на неосновану промену места рада (Експозитур ...), у односу на радно место на коме је радила до доношења ожалбеног решења (Филијала А Стари Град), па је нашао да ови наводи нису од утицаја на другачију одлуку управног органа, јер је првостепени орган надлежан да распоређивањем својих запослених обезбеди ефикасан и квалитетан рад, односно остваривање свих функција, које су у делокругу рада органа и да стога, у конкретном случају, тужилца није распоређена територијално на исто радно место на коме је до ожалбеног решења радила, али је распоређена на послове које је до тада радила, у складу са чланом 134. Закона о државним службеницима. Наводе жалбе којима је тужилца указала да је распоређивањем на друго радно место које је удаљено 170 км од места у коме је запослена, првостепени орган повредио одредбу члана 173. Закона о раду, тужени орган је оценио као неосноване. Ово са разлога што је нашао да је одредбом члана 169ж Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02...72/09), прописано да се порески службеник може упутити на радно место у другој организационој јединици Пореске управе, удаљеној више од 50 км од места његовог пребивалишта.

Основано, по оцени Управног суда, тужилца у тужби указује да је оспореним решењем повређен закон на штету њену. Ово због тога што оспорено решење не садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење дато у диспозитиву, чиме је повређена одредба члана 199. став 2. у вези члана 235. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10).

Наиме, поступајући у поновном поступку, у извршењу пресуде Управног суда 20 У. 25267/10 од 08.12.2011. године, тужени орган је у оспореном решењу навео разлоге из којих се види да је тужилца првостепеним решењем распоређена на радно место на коме се обављају исти послови у истом звању, које је тужилца обављала и пре доношења новог акта о Унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству финансија - Пореска управа од 28.12.2009. године. Међутим, наводећи разлоге због којих налази да је ожалбено решење правилно у делу којим је тужилца распоређена у ..., иако према наводима жалбе, које тужени не спори, тужилца има пребивалиште у Београду, тужени се позвао на одредбу члана 169ж Закона о пореском поступку и пореској администрацији, који у ставу 4. прописује могућност упућивања пореског службеника због потребе службе на радно место у другој организационој јединици Пореске управе удаљеној и више од 50 км од места његовог

пребивалишта, с тим што рок упућивања у непрекидном трајању може да износи до шест месеци.

Како, у конкретном случају, тужила није упућена ожалбеним решењем на радно место у другој организационој јединици, већ је трајно распоређена у експозитуру ..., суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле.

У поновном поступку, тужени орган је у обавези да придржавајући се примедба суда изнетих у овој пресуди и у пресуди Управног суда 20 У. 25267/10 од 08.12.2011. године, донесе ново на закону засновано решење по жалби тужиле.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, према којој се решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, с тим што је, према ставу 3. суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога, што је одлука суда у овој ствари заснована на утврђеној повреди правила поступка од стране туженог органа која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања по жалби тужиле.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што су правна схватања и примедбе суда у погледу поступка, изнети у овој пресуди, обавезна за тужени орган, у смислу члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 12.02.2016. године, 14 У. 5718/13

Записничар
Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ